

Arrest

nr. 43 113 van 7 mei 2010
in de zaken RvV X, X en X / IV

In zake: X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2010 waarbij de voorzitter van de IVde kamer beslist met toepassing van artikel 26, tweede lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaken met rolnummer 49 816, 49 347 en 49 349 samen te voegen.

Gelet op de beschikkingen van 17 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste en tweede verzoekster en hun advocaat H. VAN VRECKOM, die eveneens verschijnt voor derde verzoekster, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekster B. P. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaarde de Russische Federatie verlaten te hebben omwille van onderstaande redenen. Vanaf 1991 koesterde u, net zoals uw familie en uw man, het idee van de Tsjetsjeense onafhankelijkheid en steunden jullie Doedayev, Maschadov en Ruslan Gelayev, die van uw teip was en met een nicht van u was gehuwd. Uw man nam actief deel aan de eerste Tsjetsjeense oorlog van 1994-1996. Hij was bij de eenheid van Gelayev, de bevelhebber van het Zuid-Westelijk front. Uw neef B. M. (...) was brigadegeneraal. Tijdens deze oorlog verleende u hulp en onderdak aan Tsjetsjeense strijders. 18 familieleden langs uw moederszijde kwamen eind 1994 om in het dorp Samashki. Tijdens de onafhankelijkheid van Tsjetsjenië, in 1996-1999 woonde u met uw gezin in Gikalo. Uw man was nog altijd bij de eenheid van Gelayev. In september 1999 brak de tweede Tsjetsjeense oorlog uit. Door de bombardementen op Gikalo vluchtte u met uw kinderen eerst naar uw zus M. (...) in Shatoi op 25 september 1999. Toen de Russen Shatoi naderden vluchtten jullie in maart 2000 naar het dorp Gukhoy, om dan via Shatoi en Grozny naar Ingoeshetië te vluchten. U verbleef enige tijd in het vluchtelingenkamp "Bela", waar ook uw zus K. (...) woonde, nabij Sleptovsk. Sindsdien had u geen vast adres meer en woonden u en uw kinderen afwisselend in Tsjetsjenië en Ingoeshetië. U had nog amper contact met uw echtgenoot die in deze oorlog actief was. In 2000 werd uw woning in Gikalo (Rabotchnaya 22) vernield door de bombardementen. Vele familieleden werden het slachtoffer van deze oorlog. In 2002 werd de zoon van uw zus B. A. (...) ontvoerd in Grozny en is hij sindsdien spoorloos waarna zijn gezin moest vluchten. Uw neef Z. A. (...) werd vermoord. Uw neef I. L. (...) werd in 2000 door BTR's gedood in Komsomolskoye. In de zomer van 2002 werd uw neef S. A. (...) uit het ziekenhuis nr.9 ontvoerd. Uw neef M. S.-E. (...) werd gearresteerd tijdens deze oorlog en verdween spoorloos. Uw nicht Z. C. (...) werd in 2005 tijdelijk vastgehouden, haar zoon B. (...) was de rechterhand van Gelayev. Uw man was in 2000 gewond geraakt en u ging met uw zoon I. (...) naar Argun. Bij een schietpartij in Argun kwamen er echter elektriciteitsdraden op I. (...) terecht waardoor hij verschrikkelijke brandwonden op zijn lichaam opliep en u hem pas terugvond in het ziekenhuis van Sleptovsk. Van 2001 tot 2003 was u enigszins actief voor de humanitaire vereniging "Sinter", opgericht door Aslan Maschadov en het hoofd hiervan was T. S. (...). Deze vereniging was gevestigd in Sleptovsk. Samen met andere vrouwen verzamelde u getuigenissen over de misdaden tegen het Tsjetsjeense volk en verspreidde u kranten in de kampen. U werkte hiervoor samen met andere vrouwen en contactpersonen in Tsjetsjenië. In 2003 werd deze vereniging echter opgeheven door de FS8. U heeft ook -weliswaar onder een valse naammet actrice Angelina Jolie gesproken toen zij in 2003 naar het vluchtelingenkamp in Ingoeshetië kwam. In 2002 verscheen er in een Moskouse krant een artikel over 'zwarthande!' in Grozny, hierbij werd onterecht een foto geplaatst van u waarop u water geeft aan een vroegere procureur. U begreep niet waarom men uw foto hierbij plaatste. In 2003 regelde u tijdelijke identiteitskaarten voor u en uw kinderen. Zulke documenten werden uitgereikt aan Tsjetsjeense vluchtelingen in Ingoeshetië en tegen betaling liet u hierop de naam "Als. (...)" vermelden, omdat jullie onder de familienaam "B. (...)" bekend stonden als aanhangers van Gelayev. Hiermee konden jullie controles passeren. De verlengingen van deze documenten kostten geen geld meer. Via uw zus kwam u in Ingoeshetië te weten dat op 15 maart 2004 uw man en zijn neef C. (...) vermoord werden door de Russen in het dorp Komsomolskoye. Uw man werd begraven te Gukhoy maar u was hierbij niet aanwezig. In januari 2005 huwde uw dochter L. (...) tegen uw wil met een Tsjetsjeense man, D. C. (...). Ze verhuisde naar Avtovakzal in Grozny. Op 3 oktober 2005 ging u met uw dochter D. (...) en uw zonen R. (...) en I. (...) naar Gikalo, naar de lege woning van uw zus K. (...) in de Teplitchnayastraat omdat jullie zich daar konden wassen in de warmwaterbron voor de Ramadan. Een buur vertelde u dat er tussen 1999 en 2000 BTR's meermaals naar uw woning waren gekomen. Uw zoon A. (...) was bij uw broer in Grozny. Op 6 oktober 2005 ging R. (...) computerspelletjes spelen bij een vriend en bleef hij daar overnachten. Vroeg in de ochtend op 7 oktober 2005 vielen 's ochtends gewapende Russische militairen binnen bij jullie en uw zoon I. (...) werd meegenomen. Vanwege zijn littekens verdachten ze hem van deelname aan militaire acties. Sindsdien is I. (...) spoorloos. U keerde met uw kinderen terug naar uw broer L. (...) in Grozny. Hij en andere familieleden van uw man zochten uw zoon maar hij was nergens geregistreerd. Jullie gingen naar een neef in Naur om daar onder te duiken. U kreeg daar een sms dat Russen na jullie vertrek uit Gikalo naar het huis van uw zus waren gekomen. Uw broer en de neven van uw man eisten dat u het land zou verlaten. Uw zoon R. (...) bleef achter om mee naar I. (...) te zoeken. Op 25 oktober 2005 verliet u Tsjetsjenië met een jeep en gingen u, uw meerderjarige dochters D. B. (...) (O.V. 5.833.563) en L. B. (...) (O.V. 5.833.564) en uw minderjarige zoon A. (...) naar

een onbekende grote stad. Vandaaruit ging u verstopt in een Kamaz richting België. Op 28 oktober 2005 vroeg u in België asiel aan. U bent niet in het bezit van enig document. U legde in het kader van uw asielaanvraag een foto van uw man en een artikel met een foto van u neer.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië, De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Wat betreft uw persoonlijk asielrelaas moet omwille van onderstaande elementen worden vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van uw dochters D. B. (...) (O.V. 5.833.563) en L. B. (...) (O.V. 5.833.564) diverse tegenstrijdigheden werden opgemerkt in verband met jullie reisroute. Zo verklaarde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat u vanuit Grozny aankwam in een grote stad in Oekraïne (CGVS 31/01/2006, p.8). Tijdens een later interview voor het Commissariaat-generaal stelde u niet te weten in welk land die grote stad lag en toen u gezegd werd dat u de vorige keer Oekraïne had vermeld, stelde u dat het kan maar dat u dat niet zeker weet (CGVS 2/2/2009, p. 16). Ook uw dochters konden geen duidelijke verklaring bieden over het land waarin deze grote stad zou gelegen zijn (CGVS L. (...) 2/2/2009, p.14; CGVS D. (...) 2/2/2009, p.8). Verder leggen u en uw dochters tegenstrijdige verklaringen af over de reisroute met de Kamaz of vrachtwagen. Zo verklaarde uw dochter L. (...) dat ze gelooft dat die Kamaz naast jullie gezin ook nog andere mensen vervoerde en dat ze niet weet of die vrachtwagen een lading vervoerde (CGVS L. (...) 2/2/2009, p.14-15). Uw dochter D. (...) verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat jullie de enigen waren in de laadruimte van de Kamaz en dat er geen lading vervoerd werd (CGVS D. (...) 2/2/2009, p.8). U verklaarde echter dat er buiten u en uw kinderen nog andere mensen in de laadruimte van de vrachtwagen zaten, dat deze mensen net als jullie in het midden van de vrachtwagen zaten op stro, dat deze mensen op dezelfde plaats als jullie in België de vrachtwagen verlieten en dat de vrachtwagen dozen vervoerde (CGVS 2/2/2009, p. 16). Tevens legden u en uw dochters ook tegenstrijdige verklaringen af over wat er onderweg gebeurde. Zo verklaarde L. (...) aanvankelijk dat jullie onderweg, met de vrachtwagen, nooit zijn uitgestapt om daarna te verklaren dat jullie onderweg wel mochten uitstappen om naar het toilet te gaan (CGVS L. (...) 2/2/2009, p.15). Ook uw dochter D. (...) verklaarde dat jullie onderweg, met de vrachtwagen, zijn uitgestapt maar ze herinnert zich niet meer of dat bij enig gebouw was (CGVS D. (...) 2/2/2009, p.8). U stelde aanvankelijk dat jullie onderweg niet gestopt zijn voor het toilet of zo (CGVS 2/2/2009, p.16) om na confrontatie met de verklaring van uw dochter te stellen dat de wagen wel gestopt is maar dat u en uw dochters nooit zijn uitgestapt (CGVS 2/2/2009, p.17). Aangezien u en uw dochters dezelfde vrachtwagen van de ene onbekende plaats naar een andere onbekende plaats in België namen zou men toch mogen verwachten dat jullie dezelfde verklaringen afleggen over eventuele medepassagiers, een eventuele lading en eventuele sanitaire haltes van de vrachtwagen.

Ten tweede zijn er doorheen uw verklaringen en die van uw dochters diverse vaststellingen te maken die het Commissariaat-generaal er aan doen twifelen of u werkelijk pas in oktober 2005 uit Tsjetsjenië bent vertrokken. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in maart 2003 in Ingoeshetië tijdelijke identiteitskaarten regelde voor u en uw kinderen op naam van "Als. (...)" (DVZ, nr.41). U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u in 2003 in Ingoeshetië Forma 9's bekwam, valse documenten (CGVS 17/5/06, p.2). Toen het Commissariaat-generaal u vroeg voor wie u documenten regelde in 2003 vroeg u over welke soort documenten het ging, voor wie die documenten bedoeld waren en stelde u dat u dit nooit had gedaan (CGVS 2/2/09, p.11). Daarna stelde u dat u zulke documenten had laten opmaken op de naam "Als. (...)" voor u en voor uw drie kinderen die naar België kwamen: A. (...), D. (...) en L. (...) (CGVS 2/2/09, p.11). Toen u gevraagd werd waarom u in 2003 geen documenten liet opmaken voor de kinderen die niet zouden meegaan naar België, zoals uw zoon R. (...), antwoordde u niet op de vraag en stelde u niet te weten of er al dan niet een document voor hem werd opgemaakt

(CGVS 2/2/09, p. 11-12). Toen uw dochter D. (...) gevraagd werd naar de (tijdelijke) identiteitsdocumenten die door u werden geregeld in 2003 stelde uw dochter dat ze zich dit niet herinnert om daarna te verklaren dat er identiteitsbewijzen werden gemaakt toen jullie naar België zouden vertrekken (CGVS D. (...) 2/2/09, p.6). Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u documenten in 2003 regelde voor een vertrek in 2005 stelde D. (...) hiervan niets te weten en verklaarde ze dat de Forma 9's gemaakt werden gemaakt werden voor jullie vertrek naar België (CGVS D. (...) 2/2/09, p.6). Uw dochter L. (...) stelde zich te herinneren dat u valse documenten had geregeld in 2003 maar kon er verder geen informatie over verschaffen (CGVS L. (...) 2/2/09, p.12). Uw verklaringen over deze valse tijdelijke identiteitskaarten zijn alles behalve geloofwaardig: het is weinig geloofwaardig dat u anno 2003 enkel documenten liet opmaken voor u en slechts drie kinderen, toevallig net degene die meegekomen zijn naar België twee jaar later. Men zou toch mogen veronderstellen dat u daarnaast ook kaarten zou laten opmaken voor R. (...) en I. (...), uw twee zonen. Aangezien uw dochter D. (...) het verkrijgen van deze valse documenten (in 2003) linkt aan jullie vertrek naar België kan men zich vragen stellen bij jullie verklaringen als zouden jullie pas in 2005 vertrokken zijn uit Tsjetsjenië. Het feit dat u deze tijdelijke identiteitskaarten met volgens u valse gegevens bij aankomst in België zelf vernietigd heeft op aanraden van kennissen (CGVS 2/2/09, p.12) valt evenmin te rijmen met een volledige medewerking aan uw asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Bovendien zijn er naast het feit dat u de enige documenten waarmee u aangekomen bent in België zelf vernietigd heeft nog enkele vaststellingen te maken over uw verklaringen over uw documenten en het ontbreken hiervan. U noch uw dochters legden in het kader van jullie asielaanvraag enig begin van bewijs in verband met jullie identiteit neer (CGVS 2/2/09, p.12; CGVS D. (...) 2/2/09, p.7; CGVS L. (...) 2/2/09, p.12). Zo verklaarde u tijdens uw laatste interview voor het Commissariaat-generaal dat u zelf de documenten, i.e. uw oud Sovjet-paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen, thuis in Gukhoy in een bokaal begraven hebt (CGVS 2/2/09, p.12). Ook uw huwelijksakte zou zich in deze bokaal in Gukhoy bevinden (CGVS 2/2/09, p.5). Tijdens uw eerdere interviews voor het Commissariaat-generaal had u echter verklaard dat uw Sovjet-paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen achterbleven bij uw broer L. (...) in Grozny (CGVS 31/01/06, p.1-2; CGVS 17/5/06, p.2). Aldus moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal ongeloofwaardige verklaringen gaf over een belangrijk gegeven in uw asielaanvraag, namelijk de locatie van uw identiteitsdocumenten en die van uw kinderen.

Aan bovenstaande vaststellingen -i.e. de tegenstrijdige verklaringen in verband met de door u en uw kinderen afgelegde vluchtroute en de daarbij gebruikte documenten (tijdelijke identiteitskaarten) in combinatie met de vaststelling dat u noch uw dochters enig begin van bewijs van identiteit neerleggendient zwaar te worden getild, en wel omdat de vaststelling van een poging om belangwekkende identiteits- of reisdocumenten verborgen te houden, kan impliceren dat men een veilig verblijfsalternatief elders in de Russische federatie of daarbuiten verborgen wil houden.

Verder zijn er ook enkele vaststellingen te maken in verband met de verklaringen over uw echtgenoot. Zo geeft u door uw houding het Commissariaat-generaal de indruk dat u niet de volledige waarheid over uw man en zijn eventuele activiteiten en zijn lot wil vertellen. Zo verklaarde u dat uw man sinds het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog ging 'helpen' aan Tsjetsjeense zijde. U verklaarde verder dat u hem nog zeker één keer gezien hebt, namelijk in Argun op 6 juni 2000 maar dat u zich niet meer herinnert of u hem daarna nog gezien hebt in de periode 2000-2004 (CGVS 2/2/09, p.7). Toen u gevraagd werd wanneer u uw man een laatste keer had gezien voor zijn dood in maart 2004 verklaarde u dat u het niet zeker weet en dat dit misschien in 2003 was toen hij u zei dat u met de kinderen moest vertrekken (CGVS 2/2/09, p.7). Toen u gevraagd werd wanneer D. (...) en L. (...) hem een laatste keer gezien hebben verklaarde u dat ze hem bijna niet gezien hebben om na confrontatie met de verklaringen van uw dochters te stellen dat ze hem een of twee weken voor zijn dood hebben gezien maar dat u niet meer weet of u daar zelf bij aanwezig was of niet (CGVS 2/2/09, p.8). Hoewel u voor het Commissariaat-generaal stelde dat uw man gewond raakte in Argun op 6 juni 2000 en dat u hem op die dag alleszins gezien hebt (CGVS 2/2/09, p.7) heeft u tijdens een vroeger gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaard dat u op 6 juni 2000 met uw zoon I. (...) naar Argun ging omdat uw man gewond was maar dat u hem toen niet gezien heeft omdat uw zoon een ongeluk kreeg (CGVS 31/01/06, p.4-5). U verklaarde toen ook dat u uw echtgenoot wel gezien heeft in 2004, een week voor zijn dood (CGVS 31/1/06, p.4-5). Het is weinig geloofwaardig dat u het Commissariaat-generaal niet meer duidelijkheid kan verschaffen in verband met de ontmoetingen met uw echtgenoot in de jaren 1999-2004. Uw verklaring voor deze vaagheden, namelijk dat u door de oorlog en bombardementen zich zulke zaken niet meer herinnert (CGVS 2/2/09, p.8), is niet afdoende aangezien men toch zou mogen verwachten dat u zich uw laatste ontmoeting met uw echtgenoot zou herinneren.

Verder mag ook worden opgemerkt dat ook uw dochters weinig duidelijkheid verschaffen over de laatste keer waarop zij hun vader gezien hebben. Zo verklaarde D. (...) aanvankelijk dat zij haar vader laatst gezien heeft twee dagen voor zijn dood in 2004 (CGVS D. (...) 17/5/06, p.3). Uw dochter L. (...) verklaarde aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal dat zij haar vader een laatste keer heeft

gezien eind 2003-begin 2004 in Shatoi bij haar tante en dat D. (...) hierbij ook aanwezig was (CGVS L. (...), 1/2/06, p.3; CGVS L. (...) 17/5/06, p.3). L. (...) stelde tijdens haar laatste interview voor het Commissariaat-generaal echter dat zij en D. (...) hun vader een laatste keer gezien hebben één of twee weken voor zijn dood, misschien in Shatoi, en dat u daarbij niet aanwezig was (CGVS L. (...) 2/2/09, p.5). D. (...) verklaarde tijdens haar laatste interview voor het Commissariaat-generaal dat zij hem in Shatoy zag een of twee weken voor zijn dood, samen met uw dochter L. (...) en dat u hierbij aanwezig was (CGVS D. (...) 2/2/09, p.3). Toen D. (...) geconfronteerd werd met het feit dat u zich dit niet herinnert verklaarde ze dat u dingen vergeet (CGVS D. (...) 2/2/09, p.3). Toen D. (...) geconfronteerd werd met het feit dat ook uw dochter L. (...) geen melding maakte van uw aanwezigheid hierbij stelde ze opeens niet meer te weten of u hem al dan niet gezien heeft en dat L. (...) ook dingen vergeet (CGVS D. (...) 2/2/09, p.3). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Het Commissariaat-generaal moet omwille van bovenstaande vaststellingen besluiten dat u noch uw dochters een concreet antwoord kunnen geven over wanneer en wie uw echtgenoot het laatst heeft gezien.

Tevens mag worden opgemerkt dat uw dochter L. (...) voor het Commissariaat-generaal stelde dat ze sinds haar huwelijk in januari 2005 in Grozny woonde (CGVS L. (...) 2/2/2009, p.9-10), tot jullie vertrek in oktobter 2005. Er moet echter worden vastgesteld dat haar kennis over Grozny van die aard is dat men op ernstige wijze kan twifelen aan haar verklaringen als zou zij daar toen hebben verbleven. Zo weet ze dat ze in het gedeelte Avtovokzal van Grozny woonde maar kan ze zich de naam van de straat waar haar zij en haar echtgenoot woonden niet herinneren (CGVS L. (...) 2/2/2009, p.10). Ze verklaarde dat ze naar een markt ging die geen speciale naam had en ze kent slechts één nummer van een buslijn die vertrok in het grote busstation nabij hun woning, namelijk nr.7 (CGVS L. (...) 2/2/2009, p.16). Uw dochter weet ook niet wie de burgemeester was van Grozny in de laatste periode dat ze er woonde noch recente nieuwe 'machten' daar (CGVS L. (...) 1/2/2006, p.4; CGVS L. (...) 2/2/2009, p.16). Uw dochter stelde bovendien dat er een rivier doorheen Grozny stroomt maar dat ze niet weet welke en dat er een luchthaven in Grozny is maar dat ze de naam hiervan niet kent (CGVS L. (...) 1/2/2006, p.4).

Tenslotte valt er ook een opmerking te maken over uw werk voor de humanitaire organisatie "Sinter". U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u van 2001 tot 2003 voor deze organisatie werkte, dat deze organisatie informatie verzamelde en dat u vanuit Ingoeshetië regelmatig over de bergen terug naar Tsjetsjenië reisde, soms alleen, soms samen met andere vrouwen die ook met Sinter samenwerkten (DVZ, nr.41). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk ook dat u voor deze organisatie in Tsjetsjenië werkte (CGVS 31/01/2006, p.5). Tijdens uw laatste interview voor het Commissariaat-generaal stelde u dat u voor deze organisatie niet op en af tussen Ingoeshetië en Tsjetsjenië reisde en dat u enkel ter plaatse in de vluchtelingenkampen werkte (CGVS 2/2/09, p.14).

U verklaarde verder voor het Commissariaat-generaal dat uw hele gezin ziek is {CGVS 2/2/2009, p.13}. Er dient dienaangaande te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag vooreen machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voorde burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofdte een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico ophet lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande opmerkingen niet in een ander daglicht plaatsen. Er moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs neerlegde in verband met de identiteit van u en uw dochters. U legde een foto neer waarop 7 gewapende mannen staan en u stelt dat één hiervan uw echtgenoot is en u kon tevens ook twee neven

aanduiden op die foto die verdwenen of vermoord werden. Deze foto is echter geen objectief bewijs van uw band door een huwelijk met een van de mannen op de foto en bovendien biedt deze foto geen verklaring voor de hierboven opgemerkte vaststellingen in verband met uw reisroute, documenten en uw echtgenoot. U legde verder ook een krantenartikel (d.d. 27/07/2002) neer over illegale benzineverkoop in Grozny en u stelt dat u te zien bent op de foto ter illustratie van het artikel (DVZ, nr.41). U verklaarde dat deze onrechtvaardige publicatie een zware slag was voor u en u zich hierdoor beschaamd voelde aangezien u geen "zwarte markttante" was (DVZ, nr.41). U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u in dit artikel niet met naam genoemd wordt en dat ze gewoon uw foto bij dat artikel hebben geplaatst (CGVS 2/2/09, p.13). Het feit dat men -eventueel ten onrechte- een foto van u plaatste bij een artikel kan echter geen verklaring bieden voor bovenstaande vaststellingen in verband met de diverse tegenstrijdigheden die werden opgemerkt in uw asielrelaas. U legde tevens een aantal medische documenten neer voor uw dochter L. (...) aangezien zij zich tijdens haar interview voor het Commissariaat-generaal beriep op medische en psychologische problemen (CGVS L. (...) 2/2/09, p.7, 17-18). Het document d.d. 24/01/2006 (waarvan u drie exemplaren overhandigde) stelt dat uw dochter een ernstige ziekte heeft en dat ze gevolgd wordt door een specialist en een gynaecoloog. Gelet op het feit dat dit document van 2006 is en geen verduidelijking bevat in verband met psychologische problemen of geheugenproblemen kan dit niet worden opgevat als een voldoende verklaring voor eventuele tegenstrijdigheden. Het document d.d. 11/05/2006 is slechts een attest van verblijf van uw dochter in het opvangcentrum Morlanwelz in 2005-2006 en bevat geen informatie over medische problemen.

Tenslotte bezorgde uw raadsheer het CGVS op 16/03/09 nogmaals een kopie van het reeds hierboven besproken document d.d. 24/01/2006 en vraagt uw raadsheer het CGVS in een begeleidend schrijven om rekening te houden met "de grote psychologische kwetsbaarheid" van uw dochter L. (...). Hierover dient opgemerkt te worden dat u op het einde van uw gehoor op het CGVS (02/02/09) verwees naar de geheugenproblemen van L. (...) (CGVS 02/02/09, p.18). Toen werd u er attent op gemaakt dat de op dat moment door jullie voorgelegde documenten dit niet aantoonde.

Deze documenten bevatten dan ook geen bijkomende informatie over uw dochter haar (eventuele) medische problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede en derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede en derde verzoekster, zijnde de dochters van eerste verzoekster, nemen de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekster integraal over, daar tweede en derde verzoekster wat hun asielrelaas betreft, volledig steunen op de asielaanvraag van hun moeder en dezelfde asielmotieven aanvoeren.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep in hoofde van eerste verzoekster B. P.

De verwerende partij werpt op dat de vordering in hoofde van eerste verzoekster onontvankelijk ratione temporis is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op vrijdag 18 december 2009 bij aangetekende brief verstuurd werd naar de door de verzoekende partij gekozen woonplaats.

Naar luid van artikel 39/57, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. Naar analogie met artikel 53bis, 2° van het Gerechtelijk Wetboek begint de beroepstermijn, wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief, ten aanzien van de geadresseerde te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst.

Te dezen werd de brief die de bestreden beslissing bevatte, op vrijdag 18 december 2009 overhandigd aan de postdiensten. Woensdag 23 december 2009 is als derde werkdag derhalve de dag van de kennisgeving en de eerste dag van de beroepstermijn, zodat donderdag 21 januari 2010 de vervaldag is.

De kwestieuze beroepstermijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Er moet derhalve worden vastgesteld dat het op 27 januari 2010 ingestelde beroep laattijdig en bijgevolg onontvankelijk is.

3. Over de gegrondheid van het beroep in hoofde van tweede en derde verzoekster

3.1. In een enig middel beroepen tweede en derde verzoekster zich onder herneming van het verzoekschrift van eerste verzoekster op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet. Hierbij gaan verzoeksters in op de motieven van de bestreden beslissing en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

3.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de Vreemdelingenwet zouden hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven tonen verzoeksters *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissing volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeksters in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde onwetendheden en flagrante tegenstrijdigheden aangaande de door verzoeksters afgelegde reisweg en de wijze waarop zij naar België zijn gekomen wijzen verzoeksters op de hoge leeftijd van eerster verzoekster, die reeds twee oorlogen heeft meegemaakt, waardoor zij aan geheugenstoornissen lijdt en op het lange tijdsverloop tussen haar eerste verhoor en laatste verhoor op het Commissariaat-generaal, respectievelijk op 31 januari 2006 en 2 februari 2009. Betreffende de Kamaz waarmee zij naar België zijn gereisd wensen verzoeksters duidelijkheid te scheppen stellende dat er goederen werden vervoerd en er buiten zichzelf geen andere personen in deze vrachtwagen aanwezig waren. Tenslotte merken verzoeksters op dat L., derde verzoekster, aanvankelijk heeft verklaard dat zij nooit waren uitgestapt omdat zijzelf niet was uitgestapt, terwijl haar moeder en D., respectievelijk eerste en tweede verzoekster, dit wel deden.

3.2.4.2. De Raad stelt vast dat het laatste verhoor op het Commissariaat-generaal van eerste verzoekster, geboren op 6 juni 1956, doorging op 2 februari 2009 en zij derhalve op het ogenblik van dit verhoor slechts tweeënvijftig jaar was, wat bezwaarlijk kan worden gedefinieerd als zijnde een hoge leeftijd die haar niet in staat zou stellen een eenduidig en correct asielrelaas naar voor te brengen.

Bovendien tonen verzoeksters met geen enkel medisch attest en/of psychisch rapport aan dat het cognitieve geheugen van eerste verzoekster zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou verkeren haar asielrelaas op een correcte wijze te verhalen.

Verzoeksters kunnen zich ook niet verschuilen achter het tijdsverloop tussen de verschillende verhoren. Immers rust op elke asielzoeker de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk weer te geven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij, los van enig tijdsverloop, bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en eenduidig verhaal te vertellen. Het gegeven op illegale wijze zijn land van herkomst te hebben verlaten is dermate ingrijpend dat dit in het geheugen staat gegrift en men derhalve te allen tijde op een correcte wijze de elementaire gegevens van de reisroute als de wijze waarop deze reis verliep dient te kunnen weergeven.

Waar verzoeksters betreffende het al dan niet aanwezig zijn van goederen en andere personen in de vrachtwagen waarmee zij de reis maakten opteren voor één van de door hen voorheen voorgehouden uiteenlopende versies wijst de Raad erop dat moet worden vastgesteld dat de desbetreffende tegenstrijdigheden waarvan sprake in de bestreden beslissing eenvoudigweg kunnen worden vastgesteld in de stukken van de diverse administratieve dossiers en dat verzoeksters ze geenszins *in concreto* trachten te weerleggen, waar het toch aan verzoeksters toekomt om met concrete gegevens de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Verzoeksters' verwijzing naar één versie van de verklaringen is niet van aard om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeksters die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht, inclusief de wijze waarop zij hun land hebben verlaten, op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon de verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoekers zich bevinden en de waarachtigheid van het relaas na te gaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.754).

Betreffende verzoeksters' bewering dat L., derde verzoekster, aanvankelijk verklaarde dat zij nooit uit de vrachtwagen zijn uitgestapt, daar zijzelf nooit uitstapte, doch eerste en tweede verzoekster dit wel hadden gedaan om naar het toilet te gaan, wijst de Raad erop dat deze bewering met betrekking tot de verklaring van L. niet in tegenspraak is met navolgende vaststelling van verwerende partij: *"Zo verklaarde L. (...) aanvankelijk dat jullie onderweg, met de vrachtwagen, nooit zijn uitgestapt om daarna te verklaren dat jullie onderweg wel mochten uitstappen om naar het toilet te gaan (CGVS L. (...) 2/2/2009. p.15)."* De Raad stelt evenwel vast dat voormelde bewering dat eerste en tweede verzoekster wel de vrachtwagen verlieten om naar het toilet te gaan flagrant strijdig is aan de bewering van eerste verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 2 februari 2009 (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, p. 17) dat zij en haar dochters nooit uit de vrachtwagen zijn uitgestapt, wat eveneens reeds door verwerende partij in de bestreden beslissing is vastgesteld. Desbetreffende door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden blijven derhalve overeind.

3.2.5.1. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de tijdelijke identiteitsdocumenten verkregen in Ingoesjetië stellen verzoeksters dat de zoon van eerste verzoekster R. op het ogenblik van het bekomen van deze documenten niet in Ingoesjetië verbleef waardoor het voor hem onmogelijk was een dergelijk document te verkrijgen. Verder benadrukken verzoeksters dat het hier geen reisdocumenten betrof doch enkel identiteitsdocumenten en dat tweede verzoekster D. het verkrijgen van deze documenten nooit heeft gelinkt aan hun vertrek naar België.

3.2.5.2. Daargelaten de vraag of de zoon van eerste verzoekster R. al dan niet op het ogenblik van het verkrijgen van de valse identiteitsdocumenten in maart 2003 in Ingoesjetië verbleef wijst de Raad erop dat eerste verzoekster bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 2 februari 2009 op de vraag waarom er in 2003 geen document werd gemaakt op naam van R. antwoordde niet te weten of er al dan niet een document voor hem werd gemaakt (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, p. 12), wat strijdig is aan de huidige verklaring dat hij gezien zijn niet verblijven in Ingoesjetië een dergelijk document niet kon verkrijgen. Deze tegenstrijdigheid versterkt de reeds door verwerende partij vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoeksters voorgehouden asielrelaas. Daarenboven weerleggen verzoeksters op geen enkele wijze de motivering van verwerende partij dat mag worden

verondersteld dat ook voor I., de tweede zoon van eerste verzoekster, in maart 2003 een dergelijke identiteitskaart zou worden aangevraagd.

Verzoeksters' argument dat het hier identiteitsdocumenten betreffen en geen reisdocumenten mist feitelijke grondslag daar verwerende partij in onderhavige bestreden beslissing desbetreffend enkel gewag maakt van identiteitskaarten en identiteitsbewijzen.

Met betrekking tot verzoeksters' argument dat tweede verzoekster D. voormelde valse identiteitsdocumenten (forma 9's) niet heeft gelinkt aan een vertrek naar België stelt de Raad vast dat dit argument strijdig is aan de bewering van tweede verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 2 februari 2009 (administratief dossier tweede verzoekster, stuk 4, p. 6) waarbij zij op de vraag of zij iets wist over de forma 9's stelt: *"Ja, toen we naar België vertrokken werden identiteitsbewijzen voor ons gemaakt."* Tweede verzoekster voegde eraan toe: *"Die bewijspapieren, die forma 9, die werden gemaakt voor ons vertrek naar hier en die hield onze moeder bij maar zij heeft ons niets verteld."*

3.2.6.1. Betreffende de in hun land van herkomst achtergebleven identiteitsdocumenten benadrukt eerste verzoekster dat deze verborgen zijn in een bokaal die begraven ligt in hun huis in Gukhoy. Het klopt niet helemaal dat deze documenten zijn achtergebleven bij haar broer, maar zij bedoelde deze aan hem te hebben toevertrouwd daar hij de enige is om aan deze documenten te geraken, aldus eerste verzoekster. Eerste verzoekster geeft toe zich hieromtrent te hebben vergist en wijt dit aan haar hoge leeftijd en psychische problemen.

3.2.6.2. De door eerste verzoekster voorgehouden verschoningsgrond voor de door haar toegeven "vergissing", meer in het bijzonder haar hoge leeftijd en de voorgehouden psychische problemen ingevolge de traumatische ervaringen van twee oorlogen, kan door de Raad om de redenen vermeld onder punt 3.2.4.2. niet worden aanvaard. Bovendien is desbetreffende tegenstrijdigheid, met name dat eerste verzoekster bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 31 januari 2006 voorhield dat deze documenten bij haar broer in Grozny waren achtergebleven en hierbij zelfs een adresvermelding deed en zij bij haar verhoor op 2 februari 2009 dienaangaande beweerde dat deze in de grond begraven zijn in Gukhoy, duidelijk terug te vinden in het administratief dossier (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, p. 12 en stuk 18, p. 2) en niet voor interpretatie vatbaar.

3.2.7.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande het terugzien van haar echtgenoot in de periode 2000-2004 beroept eerste verzoekster zich wederom op haar hoge leeftijd, haar psychische problemen en het tijdsverloop tussen de verschillende interviews. Door haar geheugenproblemen en de verhoortechniek waarbij de ene vraag na de andere wordt gesteld beweert zij zich niet onmiddellijk te hebben kunnen herinneren of zij haar echtgenoot tijdens voormelde periode nog had gezien, daar waar zij zich nu op een rustig moment wel kan herinneren hem in deze periode nog twee tot drie keer te hebben gezien waarbij de laatste keer een week voor zijn dood was anno 2004.

3.2.7.2. Aangaande eerste verzoeksters hoge leeftijd, haar psychische problemen en het tijdsverloop tussen de verschillende interviews verwijst de Raad opnieuw naar wat desbetreffend is gesteld onder punt 3.2.4.2.. Verder wijst de Raad erop dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn in het leven van een asielzoeker dat ze in het geheugen gegrift zijn en dat de asielzoeker daar coherente en gedetailleerde verklaringen over kan afleggen, zodat de wijze waarop een verhoor wordt geleid, op zich geen verklaring biedt voor de vaststellingen van de Commissaris-generaal (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135; RvS 24 maart 2004, nr. 129.658). Het gegeven dat eerste verzoekster amper een week voor het overlijden van haar man in het voorjaar van 2004 hem nog voor het laatst heeft gezien is dermate ingrijpend en staat in schril contrast tot haar bewering zich niet te kunnen herinneren haar echtgenoot in de periode 2000-2004 nog te hebben gezien dat de wijze van verhoor geen verschoningsgrond betreft voor het zich niet meer herinneren van een dergelijk ingrijpend gegeven.

3.2.8.1. Verzoeksters wijzen erop dat derde verzoekster L. slechts zeer kort in Grozny heeft verbleven waardoor het aannemelijk is dat deze tijd te kort was teneinde haar stad goed te leren kennen.

3.2.8.2. De Raad stelt vast dat derde verzoekster voorhoudt tien maanden in Grozny te hebben verbleven, met name van januari tot oktober 2005, doch er niet in slaagt de naam van de straat te geven alwaar zij in Grozny woonachtig was (administratief dossier derde verzoekster, stuk 4, p. 10). Dergelijke onwetendheid op zich maakt het volstrekt onmogelijk enig geloof te kunnen hechten aan haar voorgehouden verblijf aldaar. De verdere vaststelling dat derde verzoekster er evenmin in slaagt de naam van de rivier die door Grozny stroomt, de naam van de burgemeester als de naam van de

luchthaven te geven bevestigen enkel voormelde ongeloofwaardigheid. Het gegeven dat derde verzoekster weet heeft van een wijk in Grozny en gewag maakt van een marktplaats die zij niet bij naam kan noemen en van een nummer "7" van een buslijn toont op generlei wijze aan dat zij effectief in Grozny gedurende tien maanden heeft verbleven.

3.2.9.1. Verzoeksters merken met betrekking tot de betrokkenheid van eerste verzoekster bij de humanitaire organisatie "Sinter" op dat zij voor deze organisatie wel degelijk heen en terugreisde over de bergen tussen Tsjetsjenië en Ingoesjetië en wijten haar foutieve bewering dit niet te hebben gedaan wederom aan haar hoge leeftijd en haar psychisch toestand.

3.2.9.2. Ook hier beperkt de Raad zich te verwijzen naar wat dienaangaande reeds hoger is gesteld onder punt 3.2.4.2..

3.2.10.1. Tenslotte pogen verzoeksters hun door de verwerende partij vastgestelde onderlinge tegenspraken te vergoelijken door te wijzen op hun psychologische kwetsbaarheid die het resultaat is van de Tsjetsjeense oorlogen en leggen zij de nadruk op het grote tijdsverloop tussen de diverse verhoren.

3.2.10.2. De Raad wijst erop dat verzoeksters met geen enkel medisch attest en/of psychisch rapport aantonen dat hun cognitieve geheugen zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zouden verkeren hun asielrelaas op een correcte wijze naar voor te brengen. Het medisch attest van Dr. C. Sabbatini dat wordt bijgebracht in hoofde van derde verzoekster L. stelt enkel dat zij onder toezicht staat van een specialist en een gynaecoloog en maakt geen gewag van haar psychologische toestand. Betreffende het grote tijdsverloop tussen de diverse verhoren wijst de Raad naar wat hoger is gesteld onder punt 3.2.4.2..

3.2.11. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters' asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeksters dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De motivering van verwerende partij betreffende het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet wordt door verzoeksters ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

In hoofde van verzoeksters kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad is van oordeel dat verzoeksters geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeksters noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep van de eerste verzoekende partij wordt verworpen.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de tweede en derde verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de tweede en derde verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT